

til at ramme det danske Agerbrugs Produkter. Jeg tror derfor, det er yderst rigtig at begynde at lave om paa Toldloven her hjemme. Selv om jeg anerkender, at vor Toldlov er meget umoderne og ikke passer til de gældende Forhold, er det med stor Bekymring, jeg vilde se paa, om Ministeriet — og jeg tror desværre det ærede Medlem har nogen Grund til at nære nogen Formening i den Retning — virkelig skulde ville tage Toldspørgsmaalet op til Løsning, thi den Løsning, Ministeriet vil give, er hverken betryggende for Industrien eller dette Lands økonomiske Fremtid.

Under Udgifterne skal jeg blot lige nævne Udgifterne til Forsvarsvæsenet. Det blev nævnt allerede af det ærede Medlem, der i Gaar talte fra vor Side (Ellinger), at de ere $17\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og at, selv om Tallet er absolut det samme som tidligere, er det dog procentvis nedadgaaende. Jeg skal i Tilslutning dertil nævne disse Procenter. I 1899—1900 brugtes der til Forsvarsvæsenet — hermed mener jeg Krigsministeriet og Marineministeriets ene Afdeling samt Udgifter til Udskrivnings- og Indkvarteringsvæsenet — $17\frac{1}{2}$ Mill. Kr.; den Gang var det løbende Udgiftsbudget paa §§ 11—26 57 Mill. Kr. Paa Budgettet 1905—06 er Bevillingen til Forsvarsvæsenet den samme, men Udgifterne paa §§ 11—26 68 Mill. Kr. Jeg kan tilføje som et Kuriosum, der maaske vil interessere, og som de Herrer erindre langt bedre end jeg, at i 1884—85, altsaa Aaret før Provisorierne, før Københavns Befæstning, vare Udgifterne 17 Mill. Kr., det vil sige, det absolute Tal er omtrent blevet uforandret i ca. 20 Aar. Men det relative Tal er selvfølgelig aftaget; den Gang vare alle Statsudgifterne ca. 47 Mill. Kr., nu ere de henved 80 Mill., det vil sige, at Udgifterne til Forsvarsvæsenet ere sunkne fra 37 til 22 pCt. Paa den Maade skal det nok lykkes til sidst at faa det ned til 20 pCt. Naar der fra Socialdemokraternes Ordførers Side er talt meget om Utilfredshed med Militærpolitikken og om de store Millioner, der rullede, tror jeg, man virkelig maa være en lille Smule hysterisk for at blive bange for et Tal, der ikke har forandret sig i Løbet af 20 Aar.

Under Finansministeriet hilser jeg paa 660,000 Kr. til de ny Skattelove. Jeg skal straks komme ind paa dem. Jeg hilser ogsaa paa 12,000 Kr. til forskellige Kommissioner, deriblandt den højtærede Invalidkommission. Det forbavser mig, at denne skal sidde hele Aaret 1905—06;

jeg synes i og for sig, at det kunde være ganske rart, om denne Kommission gav et Livstegn fra sig. Faktisk er det, at hvis de Herrer kunde blive enige med Nationaløkonomerne indenfor Kommissionen, kunde de faa Arbejdsløshedsforslaget færdigt, saa det kunde gennemføres i Aar. Selv om maaske Kommissionens Formand har større Interesse for andre Spørgsmaal — enhver maa jo kaste sin Interesse paa det, han synes bedst om — vilde det dog være rigtigt, at den Sag, der kan blive færdig, fremlægges paa Tingets Bord og ikke skal vente, indtil de Herrer have udønsket, hvorledes det store og meget vanskelige Invaliditetsspørgsmaal — maaske det vanskeligste af alle — kan løses. Jeg er bange for, at hvis vi skulle vente paa Arbejdsløshedsforslaget, indtil Invaliditetsspørgsmaalet er løst, komme vi til at vente meget, meget længe.

Inden jeg nu gaar over til Indtægtsbudgettet, skal jeg berøre, at der paa § 27 II. findes Bevillingerne til Viborg—Herning Banen og Langaa—Silkeborg Banen. foruden at der paa det ordinære Indtægtsbudget under Statsbanernes ordinære Udgifter er omtalt Holstebro—Herning Banen. Jeg har altid haft den Overbevisning, at en Holstebro—Herning og en Viborg—Herning Bane var alt for meget af det gode, een Bane var tilstrækkelig, og jeg skal kun sige, at naar der er forlangt Sparsommelighed paa Jernbanevæsenets Omraade, er det ikke det, at vi skulle knibe paa Materiellet, ikke foretage den Vedligeholdelse, der er nødvendig, heller ikke give Statsarbejderne, Statens Bestillingsmænd og Embedsmænd, hvad de skulle have, men det skulde ske ved, at vi vare ret forsigtige med Anlæg af ny Baner; i alt Fald ser jeg ikke, hvorledes Holstebro—Herning Banen i Virkeligheden skal betale sig; thi efter dens Kilometerandel af den samlede Banelængde skal den for at betale sig give en Bruttoindtægt af henved $\frac{1}{2}$ Mill., og det tror jeg aldrig, at den Hedebane vil kunne give. Med Hensyn til Statsbanerne skal jeg dernæst i Tilslutning til den ærede socialdemokratiske Ordfører, der ogsaa har faaet denne Sag i Kommission, om jeg saa maa sige, fra ærede Vælgere omtale Kommissarius Tobiesen. Jeg har desangaaende en Del Papirer, jeg skal ikke læse dem op, det vilde tage alt for lang Tid og næppe interessere; jeg skal derimod give dem til rette vedkommende. Det fremgaa af disse Papirer, at man virkelig har behandlet en Del af disse